

1 Μαρτίου 2018

Αρχιεπίσκοπος, Ιεράρχες και Αγιορείτες μιλούν για τον Γέροντα Εφραίμ Κατουνακιώτη

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Κατουνακιώτης](#)

Ο χαρισματούχος υποτακτικός του Αγίου Όρους σαν σήμερα πριν 20 χρόνια (27 Φεβρουαρίου 1998-27 Φεβρουαρίου 2018) εξεδήμησε προς τον Κύριο.

Το προσωνύμιο του ο γέρον Εφραίμ ο Κατουνακιώτης το πήρε λόγω της υπακοής και της ταπείνωσης που επέδειξε στον Γέροντα του, τον Νικηφόρο, έναν γέροντα πολύ σκληρό πνευματικά κατά γενική ομολογία, που με την ευλογία του έγινε πνευματικό παιδί του ξακουστού γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστού .

Από το Αμπελοχώρι Θηβών βρέθηκε στο «περιβόλι της Παναγίας».

Η ζωή του στο καλύβι του στα απόκρημα Κατουνάκια στο Άγιο Όρος έγινε πνευματική βιομηχανία ψυχών και σωμάτων.

Ο λόγος του καθαρός, το βλέμμα του απεικόνιζε έναν άνθρωπο με βαθιά πνευματικά αισθητήρια και απαντούσε μόνο όταν του μίλαγε του ο Θεός μετά από ευχές με το 300αρι κομποσκοίνι του.

Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος υπήρξε πνευματικό τέκνο του με την ευρύτερη έννοια του όρου.

Με λόγια συγκίνησης και δέους **ο Μακαριώτατος Αθηνών μιλά στο ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ** για τον χαρισματούχο γέροντα του.

Όπως τονίζει ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος: «Ο γέροντας Εφραίμ ήταν μια προσωπικότητα έντονη, φιλοσοφημένη, άνθρωπος πρακτικός με αρχές οι οποίες στηρίζονται στο χώρο που λέγεται πνευματική πορεία στο Άγιον Όρος. Ιδιαίτερα τον σεβόμουν και σέβομαι τη μνήμη του διότι υπήρξαμε πατριώτες και για λόγος και συναισθηματικούς όποτε βρισκόμουν στον Αθωνα τον συναντούσα. Αλλά και όταν είχα ως άνθρωπος τα δικά μου προβλήματα ήθελα να τον δω και να τον συμβουλευτώ. Προσεύχομαι και αυτός από εκεί που είναι να μας θυμάται».

Ο Μακαριώτατος αναφέρθηκε σε τρία στιγμιότυπα «σταθμούς» της ζωής του: «Όταν ήμουν Μητροπολίτης Θηβών και Λεβαδείας, πέθανε η μητέρα μου. Ήταν φυσικό να πονέσω ως παιδί της. Μου είχαν κάνει ορισμένοι κάποια σχόλια ότι θα έπρεπε να ήμουν πιο ψύχραιμος στην αντιμετώπιση αυτού του γεγονότος. Το κουβέντιασα με τον γέροντα Εφραίμ και μου είπε 'θα σου απαντήσω με παράδειγμα. Είμαι σε αυτό τον βράχο επάνω 72 χρόνια και πολλές φορές είναι σα να ακούω τη φωνή της μητέρας μου. Τόσο ζωντανή είναι μορφή τους. Αφησέ τους να λένε ό,τι θέλουν'.

Το δεύτερο περιστατικό είναι όταν προχωρήσαμε σε βαθύτερα πνευματικά θέματα του ζήτησα να μου πει πως είναι το Ακτιστο Φως. Και είπε 'αυτοί που το βλέπουν δεν το λένε και αυτοί που το λένε, δεν το βλέπουν'.

Και το τρίτο. Όταν τον ρώτησα αν θυμάται τα παλιά χρόνια, λέει 'τα θυμάμαι'. Και με ρώτησε: 'στην πλατεία της Θήβας τρέχει ακόμη το αυλάκι με το νερό και υπάρχει η μεγάλη βελανιδιά'».

Και συμπλήρωσε: «Ήταν μια προσωπικότητα δυνατή, ο λόγος ήταν καθαρός, συμβουλευτικός».

Ολοκληρώνοντας και απαντώντας σε ερώτηση για το ενδεχόμενο αγιοκατάταξης, ο Αρχιεπίσκοπος απάντησε: «Θα έλεγα να τον αφήσουμε ήσυχο εκεί που είναι. Αυτά τα πράγματα έχουν αρχίζει να γίνονται πολλά».

Ο Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος για τον γέροντα Εφραίμ

«Όπου επλεόνασεν η αμαρτία, εκεί υπερεπερίσσευσεν η χάρις».

Όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, η αντιπνευματική εποχή μας γνώρισε μεγαλειώδεις αγιασμένες μορφές, εφάμιλλες των παλαιών αγίων. Μεταξύ των άλλων αγίων του 20ου αιώνα συγκαταλέγεται αναμφίβολα και ο γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης. Είχαμε πολλές φορές στο παρελθόν την ευκαιρία να συνομιλήσουμε με τον αγαπημένο γέροντα, να τον γνωρίσουμε από κοντά και να γευθούμε την αγιοπνευματική εμπειρία του, αλλά και τη γνήσια πατρική του αγάπη. Στη μνήμη μας, αλλά και στην καρδιά μας θα παραμείνουν ανεξίτηλα χαραγμένα η μεγαλειώδης μορφή του, τα γεμάτα σοφά λόγια του, η απλότητά του, το βλέμμα του -εκείνο το εκπληκτικό βλέμμα του- που έμοιαζε με ακτινολογικό μηχάνημα.

Δεν θα ήθελα να παραθέσω βιογραφικά του στοιχεία. Ο αναγνώστης μπορεί να μάθει για τον αγιασμένο γέροντα από τη βιογραφία που συνέγραψαν και κυκλοφόρησαν οι υποτακτικοί του.

Κλείνοντας φέτος είκοσι χρόνια από την κοίμησή του, αναλογίζομαι με βαθιά συγκίνηση τον αθλητή αυτόν της πίστεως, τους υπέρ άνθρωπον αγώνες του, την ξενιτεία του, την αδιάκριτη υπακοή του, την υπομονή του. Αναλογίζομαι τα Κατουνάκια, αυτόν τον απaráκλητο τόπο που έζησε πάνω από εξήντα χρόνια. Αναθυμάμαι τα τελευταία μαρτυρικά του χρόνια, μετά τα αλεπάλληλα εγκεφαλικά. Ο Θεός του χάρισε δύο στεφάνους: του οσίου και του μάρτυρα.

Δοξάζουμε τον Θεό που και σήμερα, «εν ημέραις πονηραίς, εν αίς η των πολλών αγάπη εψύγη», ανέδειξε τέτοιες μορφές που μας καθοδηγούν και μας εμπνέουν. Ευτυχείς και μακάριοι οι άνθρωποι που τους γνώρισαν. Δεν γνώρισαν έναν οποιονδήποτε άνθρωπο, αλλά κάτι ασύγκριτα περισσότερο. Όπως πολύ ωραία γράφουν οι Πατέρες:

«Εάν ίδης άνθρωπον αγνεία συζώντα και ταπεινοφροσύνης εξηρτημένον, ελεήμονα, πράον, χρηστόν, συμπαθή, φιλόθεον, φιλάδελφον, πάσαις απλώς κομώντα ταίς αρεταίς, ω οίου οράματος έτυχες! Αυτόν γαρ τον άόρατον Θεόν ιδείν ηξιώθης εν τω ορωμένω εκείνου ναώ και τη εικόνη αυτού».

Ο Μητροπολίτης

† Ο Αργολίδος Νεκτάριος

Μήνυμα Αγιορείτη γέροντα

Μνήμη γέροντα Εφραίμ Κατουνακιώτη (στην επέτειο της κοίμησής του)

Στο περιβόλι της Παναγίας μας, στο Άγιον Όρος, που η ζωή του αριθμεί πολλούς αιώνες, εκαταβίωσαν ένα πλήθος ασκητών και μοναχών, άνθη ευωδέστατα και πολύχρωμα, το καθένα με το δικό του άρωμα και τη δική του πνευματική ευωδία και ακτινοβολία.

Μέσα στη σιωπή στην ασημότητα και στην ταπεινότητα, κηρύσσεται και σήμερα, σε έναν κόσμο συγχύσεως και πνευματικής κρίσεως και ταραχής και ιδεολογικών επαναστάσεων, η αξία της πολύτιμης αρετής και της εναρέτου κατά Θεόν ζωής.

Έτσι λοιπόν μορφές εναρέτων σεμνών Αγιορειτών, οσιωθέντων Γερόντων, με καθαρότητα καρδιάς και φρόνημα ταπεινόν, φωτίζουν, σηματοδοτούν και γίνονται αγωγοί ευαγγελικής χαράς και ελπίδος, στους κουρασμένους από τη ζωή, και σε αυτούς που αναζητούν το αυθεντικό, καθαρό και ανόθευτο, το γνήσιο και δημιουργικό βίωμα της εν Χριστώ ζωής μας.

Μία τέτοια μορφή μεγάλου πνευματικού αναστήματος ήταν και ο Γέροντας Εφραίμ ο Κατουνακιώτης. Έζησε στον θεόκρημο και ερημικό βράχο των Κατουνακίων.

Ο Γέροντας Εφραίμ ζούσε μυστικά την πνευματική εργασία, μέσα στην ψυχή του, επικαλούμενος αεννάως το γλυκύτατο όνομα του Ιησού. Πολλές φορές δίχως να το επιδιώκει, φανέρωνε από μεγάλη αγάπη προς τον άνθρωπο, αυτήν την εσωτερική του κατάσταση.

Ο Γέροντας τόνιζε, αλλά και εβίωνε συνεχώς την «βία» και «αυταπάρνηση» και έτσι έγινε σύμβολο που μας καθοδηγεί στην καθημερινή άρση του σταυρού για τη βασιλεία των ουρανών, που αρπάζουν οι «βιασταί». Έτσι ο Γέροντας προκαλούσε την ενέργεια της θείας Χάριτος, που τον οδηγούσε στην κάθαρση και στον φωτισμό.

Ο λόγος του Γέροντος γλυκύτατος και ενθαρρυντικός, βγαλμένος μέσα από τα υψηλά πνευματικά του βιώματα, παρηγορούσε κάθε ψυχή που ερχόταν κοντά του να παρηγορηθεί και την συνέδεε με τον Σωτήρα Χριστόν, την Υπεραγία Μητέρα Του και τους αγίους.

Ο Γέροντας Εφραίμ πέρασε μία οσία ζωή και έφθασε σε βαθύ γήρας. Ούτε υποψία δεν πέρασε από το μυαλό του ότι ζεί οσία ζωή, σηκώνει αγογγύστως και ευχαρίστως τον βαρύ σταυρό των διαφόρων θλίψεων, οι οποίες αμέτρητες φορές ανταμείφθηκαν με εξαιρετικές ουράνιες ευλογίες.

Ήρθε σε εκστάσεις, είδε την Αγία Τριάδα, ασπάσθηκε τον Χριστό, συνομίλησε με αγγέλους, πλημμυρίστηκε από τη μέθη της θείας αγάπης, έλαβε υπερφυσικά χαρίσματα, έλαβε θαυματουργικώς ιάσεις, ζητούσε και έπαιρνε πληροφορίες στις αγρυπνίες του, έλαβε την χάρη της ακριβούς και αλάνθαστης διδασκαλίας της Ορθοδόξου πίστεως και της πατερικής και ασκητικής σοφίας.

Χαρακτηριστικά βιώματα της ζωής του και κέντρο της ευαγγελικής και ασκητικής διδασκαλίας του ήταν:

Η υπακοή, η προσευχή, η ταπείνωση, η εγκράτεια, η ελεημοσύνη, ο αγώνας για τον αγιασμό, που είναι και ο σκοπός της ζωής μας. Η κατάκτηση των αρετών, έλεγε, επιτυγχάνεται με την «βία», μαζί με την χάρη του Θεού.

Ας έχουμε την ευχή του και ας προσπαθούμε να μιμηθούμε όσο μπορούμε τη ζωή και τη διδασκαλία του.

Δημήτριος Τσελεγγίδης, καθηγητής Δογματικής της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ο γέροντας Εφραίμ ήταν κατά κυριολεξία ένας αυθεντικός άνθρωπος του Θεού. Ο Τριαδικός Θεός τον πλούτισε με πολλά και λαμπρά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Ήταν αληθινά ταπεινός και βαθύτατα ευσπλαχνικός. Είχε σχεδόν καθημερινώς θεοφάνειες. Ήταν διορατικός, ένας αλάθητος αξονικός τομογράφος. Ήταν εμπειρικός γνώστης του παραδείσου και της κολάσεως. Ήταν αισθητή ευωδία Χριστού. Ολιγόλογος, ομιλούσε μόνο όταν είχε άνωθεν πληροφορία. Συχνά έλεγε «εκ πείρας», κι εννοούσε την αγιοπνευματική εμπειρία και πληροφόρηση, καρπός της αδιάλειπτης προσευχής υπέρ πάντων, ζώντων και κεκοιμημένων. Ήταν άνθρωπος της με πολύ υπομονής αντιμετώπισης θλίψεως.

Χρήσιμο είναι το πως απέκτησε τα χαρίσματα αυτά. Ο γέροντας Εφραίμ με την κεκαθαρμένη πνευματική όραση έβλεπε την πρωτογενή αιτία της αμαρτίας και πρότεινε την ασφαλή μέθοδο εξόδου. Η βιωματική μετάνοια είχε ως αφετηρία την αυτοεπίσκεψή του, την αληθινή αυτογνωσία και εξ αυτής φυσιολογική ταπεινοφροσύνη, την οποία ακολουθούσε. Από την κατάσταση αυτή γεννιούνταν προσευχή με πνευματική εγρήγορση και άκρα προσευχή του νοός από τη στιγμή που τελείωνε η Θεία Λειτουργία μέχρι την ώρα τελέσεως της επόμενης.

Γι' αυτό και κάθε Λειτουργία ήταν πάντοτε μία θεοφάνεια, βιούμενη από τον ίδιον έντονα ψυχοσωματικώς. Παρά τα σπάνια πνευματικά χαρίσματά του που έβλεπε

και βίωνε, γνώριζε αυθεντικά τον εαυτό του με το φως της άκτισης Θείας Δόξας. Βλέποντας την προσωπική ανεπάρκειά του, παρέμενε ταπεινός. Τα όποια χαρίσματα ήταν φυσικά προσόντα του Τριαδικού Θεού, δεν ήταν αναφαίρετο κτήμα του.

Μου είχε πει δύο παραδείγματα για την απουσία της κενοδοξίας. «Έχεις δει το παγώνι όταν ανοίγει την ουρά του; Γυρίζει το κεφάλι, κοιτάζει την ουρά και εντυπωσιάζεται από το θέμα. Όταν όμως κοιτάζει τα πόδια του, που δεν είναι όμορφα, αμέσως την μαζεύει».

Το δεύτερο. Ο γέροντας Ιωσήφ μετά το τέλος μιας λειτουργία του έδωσε ένα αδιάβροχο, που του είχε δώσει ένα επισκέπτης, που για την εποχή εκείνη ήταν ένα σπάνιο είδος. Ο γέροντας Εφραίμ δε γνώριζε τι ήταν αυτό, αλλά του είπε πως δεν έχει σύννεφα και δε θα βρέξει. Οντως, άρχισε να η βροχή και το φόρεσε, μένοντας κατάπληκτος από την εμπειρία. Ωστόσο, ήταν δανεικό κι έπρεπε να το επιστρέψει. Μου λέει, για το περιστατικό αυτό: «Όταν έβρεχε κι έβλεπα πως δε βρέχομαι αυτό εξαρτιόταν από το αδιάβροχο, που ήταν δωρεά κι έπρεπε να το δώσω πίσω. Έτσι είναι και τα χαρίσματα που μου έδωσε ο Θεός, και δεν έχω λόγο να υπερηφανεύομαι γι'αυτά».

Η ευσπλαχνία, ένα από τα κύρια στοιχεία του, φαινόταν από την σχέση που είχε με τους επισκέπτες. Η ενότητα της Εκκλησίας ήταν ένα σημείο στο οποίο ήταν εξαιρετικά ευαίσθητος, γιατί ήταν το ζητούμενο από τον ίδιο τον Χριστό. Την ενότητα την έβλεπε ως τη μεγαλύτερη ελεημοσύνη στον συνάνθρωπο, καθώς διά τη Εκκλησία πετυχαίνετε η πνευματική σύνδεση με τον Χριστό, που είναι το ύψιστο ζητούμενο. Ανοίγε τα σπλάχνα του στον κόσμο για να μας δημιουργήσει τον πόθο για τη ενότητα.

Κάποτε με ρώτησε αν μπορούσα να του δώσω τον ορισμό του Θεού. Απέφυγα να το κάμω. Τότε μου είπε πως ο Θεός είναι οικτίρμων, ελεήμων, μακρόθυμος και πολυεύσπλαχνος. Αυτή η εντολή δεινόταν με την αγάπη που είχε για εμάς, για να έχουμε την ενότητα και μας εκάλυπτε με έναν τρόπο άκρως ισορροπημένο λέγοντας πως γι'αυτά εγγυάται ο Χριστός.

Να έχουμε την ευχή και τις πρεσβείες του ώστε μιμούμεθα βιωματικώς τις αρετές του, για να γίνουμε συμπολίτες του στον Ουρανό όπως ήταν και ο υπέρτατος πόθος του.

Πατέρας Αλέξιος Παπαστεργίου, Εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Γεωργίου Πανοράματος

Μεταξύ των μεγάλων ασκητών και διακριτικών πατέρων του 20ου αιώνα, συγκαταλέγεται αναμφίβολα και ο Γέροντας Εφραίμ ο Κατουνακιώτης.

Συμπληρώνονται φέτος 20 χρόνια από την οσιακή κοίμησή του (14/ 27 Φεβρουαρίου 1998). Όλοι αισθανόμαστε το κενό που άφησε φεύγοντας σωματικά από κοντά μας. Συνεχίζει όμως να βοηθάει τον κόσμο από τον ουρανό, πιο αποτελεσματικά.

Το να μιλήσει κανείς για ένα Πνευματοφόρο, για ένα γίγαντα του Πνεύματος αποτελεί μεγάλη τόλμη ...

Ο κατά κόσμον Ευάγγελος Παπανικήτας γεννήθηκε στο Αμπελοχώρι Θηβών, στις 6 Δεκεμβρίου του 1912, εορτή του Αγίου Νικολάου.

Οι γονείς του, Ιωάννης και Βικτωρία, ήταν ευσεβείς και απλοί άνθρωποι.

Επηρέασαν την προσωπικότητα του Γέροντα, ο καθένας με τον τρόπο του:

Δίπλα στον αυστηρό μπαρμπα- Γιάννη στεκόταν η ταπεινή Βικτωρία, η προσωποποίηση της υπομονής και της επιείκειας.

Ήταν φύση συναισθηματική και ευγενής ο Ευάγγελος, αυστηρός και τρυφερός συνάμα. Τα χαρακτηριστικά αυτά τα διατήρησε και μετά, στη μοναχική του ζωή.

Τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές με πολύ καλό βαθμό - ήταν έξυπνος και επιμελής.

Προσήλθε στο Άγιο Όρος , στον τόπο της ασκήσεως γεμάτος ζήλο, όνειρα και νεανικό ενθουσιασμό.

Έδειξε από την αρχή μεγάλη, αδιάκριτη υπακοή στους Γεροντάδες του, βάζοντας γερά θεμέλια στη μοναχική του πορεία. Έχοντας δοκιμάσει τους γλυκείς καρπούς της, δεν έπαυε σε κάθε ευκαιρία να εγκωμιάζει την αρετή αυτή και να την τοποθετεί πάνω κι από την προσευχή, τη νηστεία, την αγρυπνία, επειδή γεννά την ταπείνωση.

Η γνωριμία του π. Εφραίμ. με το Γέροντα Ιωσήφ, ήταν καθοριστικής σημασίας. Ήταν ο απλανής οδηγός, ο θεοδίδακτος, ο ταμειούχος της χάριτος που μοίραζε τα πλούσια χαρίσματά του στα πνευματικά του παιδιά. Για τον π. Εφραίμ ήταν η απάντηση του Θεού στις διάπυρες προσευχές του και στην πνευματική του δίψα.

«Εγώ για σένα κι εσύ για μένα», έλεγε ο γερο - Ιωσήφ για να δείξει την πνευματική ενότητα που δημιουργήθηκε ανάμεσά τους.

«Το κύριο χαρακτηριστικό της αγιοσύνης του Γέροντα ήταν το ότι , όσο στενοχωρημένος και να ήσουν , όταν τον πλησίαζες, έφευγε όλη η λύπη και

αποκτούσες μια χαροποιό, μια ειρηνική κατάσταση».

Κοντά του, ο γερο - Εφραίμ «έπαθε και έμαθε τα θεία» και έγινε πλήρης χάριτος και φωτισμού. Έτσι, όταν με τη σειρά του έγινε Γέροντας, μπορούσε να διεισδύει στις ψυχές αυτών που κατέφευγαν σ' αυτόν, να βλέπει τα αίτια των λογισμών τους και να φωτίζει τα σκοτεινά σημεία του χαρακτήρα και της συμπεριφοράς τους και να τους καθοδηγεί ανάλογα.

Η διορατικότητά του αυτή, συνδυάστηκε με την έμφυτη στοργή και αγάπη που τον διέκρινε.

Έτσι βοήθησε πνευματικά πλήθος μοναχών και λαϊκών, που γύριζαν από τα Κατουνάκια ελευθερωμένοι και ειρηνευμένοι από την ταραχή των λογισμών και των παθών.

Σαν διδάσκαλος ήταν χαρισματικός. Τα αγαπημένα του θέματα ήταν «η Χάρις» και η προσευχή.

«Χωρίς τη Χάρη του Θεού ο άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει τίποτα. ...Όταν έρχεται η Χάρις σε κάνει Θεόν. Σε ανεβάζει μέχρι τρίτου ουρανού. Χαρά, δύναμις, μακαριότητα. Όταν σε εγκαταλείψει, τότε πέφτεις. Είσαι τίποτε, είσαι μηδέν...». Συμπλήρωνε όμως: « Ο Γέροντας Ιωσήφ, τι κόπους έκανε για να έρθει η Χάρις ...».

Γνώριζε εκ πείρας ότι μέσα στις θλίψεις και στα βάσανα βρίσκουμε το Θεό.

«Ο Θεός τους κόπους , όπου κάνουμε και τους ιδρώτες, ως αίμα τους έχει γράψει», έλεγε παρηγορώντας και ενισχύοντας τους αγωνιζόμενους μοναχούς ή λαϊκούς. Δίδασκε πάντα με παραδείγματα, χαριτωμένες διηγήσεις, αλλά και γραφικά χωρία, που είχαν τυπωθεί μέσα του υπαρξιακά.

Ο Γέροντας ήταν μύστης και διδάσκαλος της νοεράς προσευχής. Αφού γεύτηκε τη γλυκύτητά της και τα ουράνια δώρα της, συνιστούσε σε όλους , που ήθελαν να αγωνιστούν «να προσεύχονται αδιάλειπτα με την ευχούλα. «Καμιά άλλη αρετή δεν ενώνει τόσο τον άνθρωπο με το Θεό, όσο η προσευχή».

Λεπτή και ποιητική ψυχή ο Γέροντας Εφραίμ, αισθανόταν το μεγαλείο της Δημιουργίας και «άκουγε» μυστικά το τραγούδι του ανέμου, της θάλασσας, των δένδρων, των βουνών, των λουλουδιών... όλα να υμνούν το Θεό.

«Εξήντα χρόνια αυτό έχω φίλο στο Άγιο Όρος, το φεγγάρι. Και συντροφιά και φίλο», έλεγε.

Η μεγάλη του αγάπη ήταν καρπός της προσευχής αλλά και έμφυτο χάρισμα. Θαυμάζει κανείς, όταν διαβάζει τις επιστολές του και τις προσφωνήσεις. Δεν μπορεί να διανοηθεί ότι γράφει ένας «αυστηρός ασκητής».

«Πολυαγαπημένη μου αδελφή, χαριτωμένα μου ανιψάκια», «μυριαγαπημένη μου μανούλα», «βασανισμένη μου ψυχή», «χρυσέ μου αδελφέ».

Εντύπωση κάνει το αληθινό και πατρικό του ενδιαφέρον για τους δικούς του και την πατρίδα του Θήβα χωρίς να παραβιάζει τη μοναχική ξενιτεία. Ρωτούσε για τους ανθρώπους, τους δρόμους, τα πάντα και τα «αγκάλιαζε νοερά».

Καρδιά στοργική! Πώς να μην αναπαύονται κοντά του οι ψυχές!

Με τους ασκητικούς του αγώνες, τη συνεχή παρακολούθηση του εαυτού του και τις επισκέψεις της Χάριτος, επόμενο ήταν ο Γέροντας Εφραίμ σαν λειτουργός να ζει ανέκφραστες καταστάσεις, να «βλέπει ορατή τη Χάρη», όπως έλεγε.

Λειτουργούσε καθημερινά με ευλάβεια, ιεροπρέπεια και αγία ταπείνωση μέχρι τα βαθιά του γεράματα. Μούσκεινε την Αγία Τράπεζα με τα δάκρυά του. Λαχταρούσε και πρόσμενε την επόμενη μέρα της θείας Λειτουργίας.

Έχω την εντύπωση ότι αδικώ το Γέροντα με τα λόγια μου. Είναι πολύ φτωχά και εξωτερικά και δεν μπορούν να αγγίξουν τη «βαθεία καρδιά» ενός Αγίου.

Ευχαριστώ το «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» που μου έκανε την τιμή να με φιλοξενήσει στις σελίδες του και μου έδωσε την ευκαιρία να «πλησιάσω» με αυτό τον τρόπο πνευματικά τον σεβαστό Πατέρα και να βρεθώ κοντά του, όντας πολύ μικρός και ανάξιος.

Ας με συγχωρέσει για το τόλμημά μου, κι ας πρεσβεύει να δώσει ο Κύριος υπομονή και μετάνοια σε όλους μας.

Κλείνω με λόγια του Γέροντα που αποτελούν την κατακλείδα της διδασκαλίας του. «Αγαπήστε το Θεό, που πρώτος Αυτός μας αγάπησε. Αγαπήστε το Θεό, ότι Αυτός Όλος αγάπη είναι. Αγαπήστε το Θεό, ότι Αυτός με αγάπη και χαρά μας προσμένει να υπάγομεν προς Αυτόν. Ο Θεός αγάπη εστίν, ειρήνη και χαρά».

Καλή Τεσσαρακοστή.